Voor we Wasserbillig verlaten beleven we nog wat avonturen met de auto. Toen Cor terug kwam uit Nederland hoorde ze een vreemd geluid achter in de auto. Na wat eigen onderzoek besloten we een afspraak bij een garage te maken. De VW dealer had pas over een maand tijd maar bij garage Street Wheels konden we na een week terecht.

Dus hebben we de auto in een buitenwijk gezet omdat je aan de kade niet langer dan 2 uur mag staan als buitenlander. Toen we de de bus ophaalde om naar de garage te gaan bleken er drie parkeerboetes op te zitten van €24,- per stuk. Er bleek een verbodsbord bord in een boom verstopt te zitten. Er zat nog een zijstraat tussen, dus had er een herhalingsbord moeten staan. Maar ja, ga de discussie maar aan met die grappenmakers… Bij de garage bleek dat de remklauwen van de achterremmen niet voldoende los lieten na het remmen. De beide remklauwen, schijven en de remblokken zijn vervangen. Zo kunnen we weer veilig de weg op. Afijn, dat was Wasserbillig, Luxemburg.

Zaterdag 5 september varen we naar Niederleuken, een gehucht bij Saarburg. Met de fiets halen we de bus op. Zondag rijden we de bus naar Güdingen. Dat is een rit van ongeveer 80 Km. Daar nemen we de trein terug naar Saarburg. Nu kunnen we een paar dagen rustig doorvaren zonder over de bus in te zitten.

Treinkaartjes zijn op het station Güdingen te koop, volgens internet. Dat is ook zo maar dan moet wel weten dat je met munten moet betalen…
Gelukkig heeft Cor, bij een andere buitenlander, een briefje kunnen wisselen voor munten.

Daarmee konden we naar Saarbrücken reizen waar we een kaartje naar Saarburg konden kopen met de betaalkaart. Eindbestemming Koblenz met een stop on Saarburg. Het is wel leuk reizen met de trein, er zijn veel kleurrijke medereizigers te bewonderen. Daarbij komt dat Bond altijd weer vertederend commentaar oplevert.
In Saarburg aangekomen blijken daar wijnfeesten te zijn. We zien veel soorten eten en veel bier en hier en daar wijn. Een beetje moe van de treinreis laten we het wijnfeest al snel achter ons en wandelen terug naar de Kabeljauw.

Saarburg heeft zoals een stad aan de rivier betaamt een slot boven op een berg.

In de avond staat het slot mooi in het licht.

In verband met de wijnfeesten gooit de stad een spectaculair vuurwerk in de lucht. Bond kan het niet waarderen en kruipt onder zijn deken in de mand

Maandag 7 september. We varen door naar Hamm Waar we een prachtige kade vinden in een spectaculaire omgeving.
We zien ijsvogeltjes en een bever heeft een boom om geknaagd.

De wijngaarden staan met grote precisie in het gelid op de heuvels langs de Saar.

Op de foto een paddenstoel, de zadelzwam (Polyporus squamosus, ook wel faunazadel of wimperzwam genoemd), te herkennen aan het lichtgekleurde, vleesachtige hoedje met karakteristieke bruine schubbetjes, zegt Google

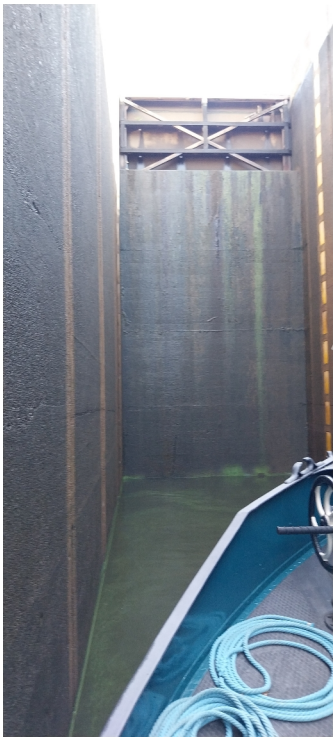

Van de zeven sluizen in het Duitse deel van de Saar zijn er vijf kolossaal. Met een verval van 14,5 meter is de sluiskolk van Serrig de sluis met het grootste verval. Dat deel met het kruis er in is de sluisdeur aan de hoge kant. Hier kunnen schepen passeren van 190 meter bij 12 meter.

Gelukkig zijn er bolderkasten die met het water mee glijden langs rails in de muur. Zo drijven we rustig omhoog zonder de trossen telkens te moeten verzetten als het water stijgt.

Om water te besparen is de sluis in twee delen uitgevoerd, dus twee kamers achter elkaar van circa 95 meter, totaal 190 meter
Wij worden in de voorste kamer geschut.

De andere vier sluizen hebben ongeveer 11,5 meter verval.

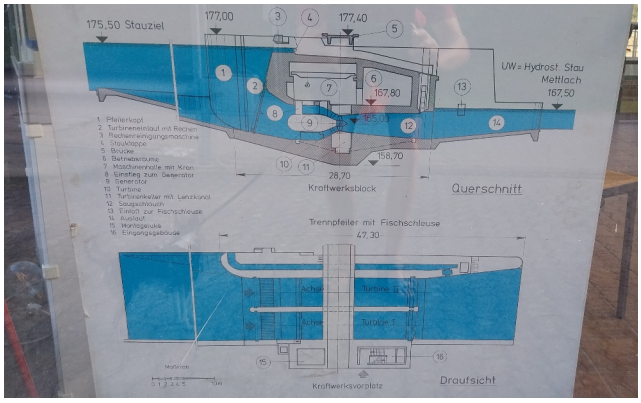
Naast de sluis bevinden zich stuwschuiven.
Met de stuwschuiven laat men meer of minder water door.

In het complex zijn ook turbines ingebouwd om elektriciteit op te wekken. Toen ik met Bond langs wandelde stond er een luik open en kon ik een blik naar binnen werpen.
We zien hier drie verdiepingen.

Uit de uitleg, die voor het raam van het kantoortje stond, blijkt dat de turbines zelf daar nog onder zitten. Ruimte 7 is op de foto boven te zien.

Er staat tijdens onze tocht over de Saar geen stroming . Door de aanhoudende droogte is er niet genoeg water om de turbines te benutten.

De constructie van de sluizen is telkens verschillend. We zien de gebruikelijke dubbele deuren, zogenaamde puntdeuren. We zien een enkele klapdeur en we komen een kanteldeur tegen.

De betonnen rand onder de klapdeur is de bodem van de Saar in het boven liggende pand

Als het water in de sluis gelijk is aan het water in het bovenste pand draait de deur onder uit en komt op de bodem van de uitgang te liggen. Daar varen we bij het verlaten van de sluis overheen.

Vaak liggen we als enige in de sluis, maar een keer moeten we achter een groot schip, 135 m lang 12 m breed, aansluiten.

Na Saarbrücken zijn de sluizen weer 40x5 m zoals veelal in Frankrijk.

Zo, dat was het even over sluizen in de Saar

Regelmatig zien we rommel in het water drijven maar een gasfles kom je niet vaak tegen.

Dinsdag, 8 september, gaan we van Hamm naar Besseringen. De Saar verdwijnt in de verte tussen de heuvels.
Ze maakt een paar bijzonder krappe bochten, waarvan de Saarschleife de meest spectaculaire is. Dit traject hebben we vandaag gevaren.

Langs de rivier zijn een aantal steengroeves.

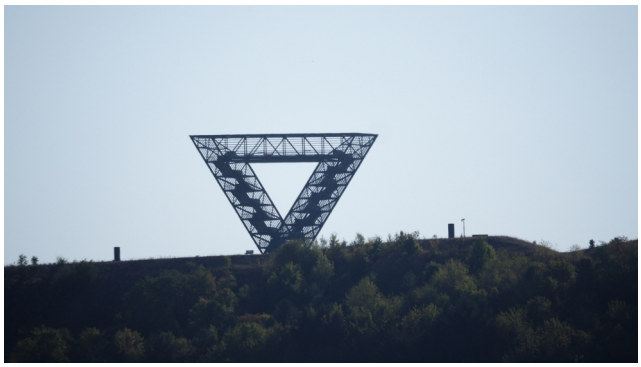

Negen september komen we in Roden aan.
Als we aangemeerd zijn komt er kort achter het schip een vos scharrelen.

Donderdag, 10 september

Omdat de Saar nogal slingert zien we het Saar-polygon telkens van oever wisselen maar als we er onder langs varen staat het aan stuurboord van de Kabeljauw.
Het is een uitzichttoren met uitzicht over de Saar en de stad Saarlouis.

Wij varen verder door naar Saarbrücken.

We passeren industrie om uiteindelijk midden in de stad een ligplaats te vinden.

De spits achter ons heeft vrolijke versiering op de uithouders.

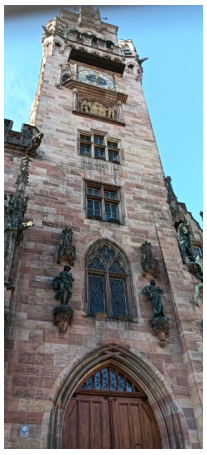

Tijdens onze verkenning van de binnenstad komen we langs het Rathaus op het Rathausplatz. Aan de voorkant staan sint Joris en de draak in gevecht tegen de gevel samen met een aantal bronzen raadsheren.
Binnen treffen we het wapen van de stad met een bord vol wapenschilden van ambachtslieden. Er is ook een maquette van de binnenstad met het Rathaus als middelpunt.

Op het schilderij staat de oude burcht en de oorspronkelijke brug waar de stad haar naam aan dankt.
De door Karel V in 1546 gebouwde Oude Brug behoort tot de oudste bouwwerken van de stad en verbindt de wijken Alt-Saarbrücken en St. Johann. Van de veertien bogen zijn er nog acht over. Tijdens de Tweede Wereldoorlog is de brug gedeeltelijk verwoest en na de oorlog weer opgebouwd, in het begin van de jaren 60, bij de aanleg van de ringweg is de brug tot de huidige acht bogen ingekort.

Het interieur is klassiek en met veel smeedwerk afgewerkt.

We lopen de Wilhelm-Heinrich-Brücke over naar het Saarbrücker Schloss. Van af de brug zien we de Kabeljauw met op de achtergrond de Alte brücke.
Rechts is nog net een stukje van het dak van het Schloss zichtbaar.
Voor we bij het Schloss komen lopen we eerst langs de Ludwigskirche.
Binnen speelt iemand het orgel.

Op 21 oktober 1761 gaf Wilhelm Heinrich , prins van Nassau en graaf van Saarbrücken , in zijn hoedanigheid als "Summus episcopus" van de Evangelisch-Lutherse Kerk in zijn gebied, opdracht tot de bouw van een Lutherse kerk in de residentiestad Saarbrücken . De gotische kasteelkerk had lange tijd dienstgedaan als parochiekerk, hofkapel en begrafeniskerk, maar was nu te klein geworden. Het nieuwe gebouw moest in het midden van een nieuw aangelegd plein komen te staan als een " totaal kunstwerk " in de stijl van een barokke place royale , dat zou dienen voor grootse ceremoniële doeleinden en als nieuwe begraafplaats. Friedrich Joachim Stengel leverde de plannen voor het project en op 4 juni 1762 werd de eerste steen voor de nieuwe kerk ceremonieel gelegd. Het Latijnse opschrift op de eerste steen luidt als volgt:

"Voor het nageslacht! Toen het aantal lutherse burgers in de stad Saarbrücken zo sterk was toegenomen dat de oude kerk bij het kasteel, die 300 jaar geleden was gebouwd, hen nauwelijks meer kon herbergen, zorgde de illustere prins en heer Wilhelm Heinrich van Nassau-Saarbrücken, de vader des vaderlands, voor de bouw van dit nieuwe heilige huis van aanbidding, tot eer van God en ten behoeve van de lutherse gemeenschap, voornamelijk op eigen kosten. Hij gaf opdracht de eerste steen te leggen in het jaar Christus 1762, op de 4e dag van de maand juni."

Stengel werd in zijn werk actief ondersteund door de beeldhouwer Jacques Gounin . Gounin vervaardigde alle modellen volgens Stengels specificaties, vergrootte zijn tekeningen tot op schaal en was verantwoordelijk voor het werk aan de kapitelen en raamkozijnen. Bron Wikipedia

Langs het plein de paleizen van de toenmalige raadsheren

Na Kaffee und Kuchen wandelen we door naar het “Schloss”

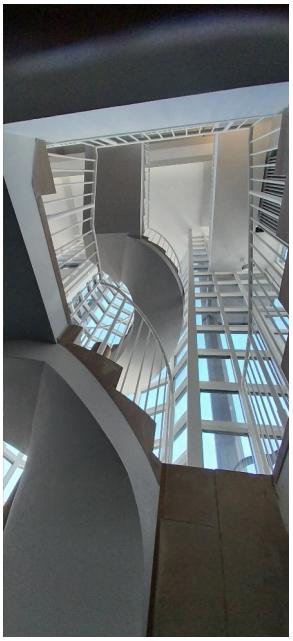
Nadat het kasteel haar verdedigende waarde had verloren en het wooncomfort een grotere rol ging spelen is het kasteel herbouwd als paleis. Minstens vanaf 10e eeuw heeft op deze plaats een versterkt gebouw gestaan om tol op de Saar te innen. Latere bouwwerken werden gebruikt om het prinsdom Nassau-Saarbrücken te te besturen.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog was hier het hoofdkwartier van de Gestapo.
Bij bombardementen is het middendeel zwaar beschadigd.
Na de oorlog is besloten het middendeel in een combinatie van stijlen die ooit geweest waren te herbouwen.

In de tuin staat nog een oud kanon dat verwijst naar ’t woelige verleden van de plek.

We steken over de Alte Brücke de rivier weer over en zien onze vertrouwde woning aan de kade tussen andere vaartuigen liggen te wachten op de volgende vaart.

Eerst doen we ons te goed aan een heerlijke spaghetti met voor mij een glas wijn en Cor heeft er een biertje bij.

Achter ons ligt het sleepbootje De Hoop dat nu onder Duitse vlag vaart.

Zaterdag 12 september verlaten we Saarbrücken

We varen onder de Alte Brücke door en gaan verder stroomopwaarts de Saar op.

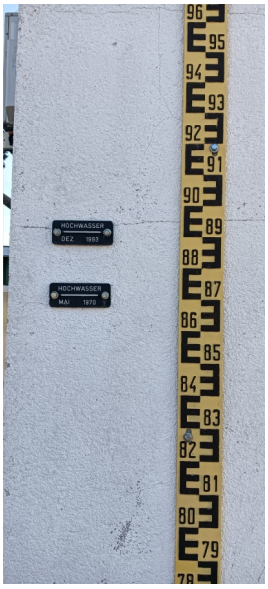
In het midden van de foto is te zien dat de glazen pui van het middendeel van het Saarbrücker Schloss boven de bomen uit steekt.

Al snel komen we bij de laatste sluis in Duitsland. De sluismeester vertelde dat bij overstroming van de Saar vallei het water tot aan het raam van zijn bedieningsgebouw kon komen.
We verlaten de rivier de Saar en gaan verder op het Saar kanaal.

De eerst volgende sluis in Frankrijk detecteert zelfstandig onze komst. Doet zelf de deuren open en een geluidsopname verzoekt ons een afstandsbediening uit de kast te pakken.

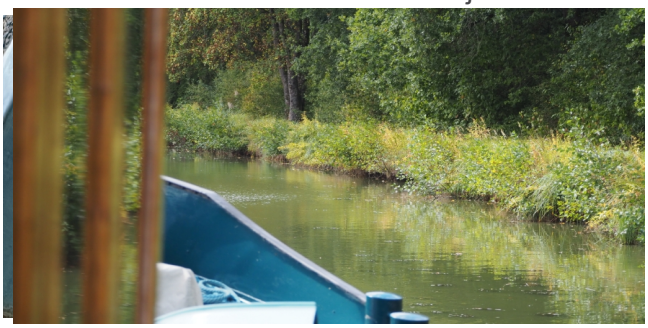
We hebben nu nog 30 sluizen voor de boeg voor we op het Marne -Rijn Kanaal zijn.

Op de afstandsbediening voor de sluizen kun je zelfs het Nederlands als taal kiezen. Hoewel er ook wat Vlaams doorheen zit.

Soms is écluse vertaalt als sluis en soms als sas.
Bij

Grosbliederstroff meren we aan en fietsen terug om de bus op te halen die nog in Güdingen stond.

Het Saar kanaal, Sarre Canalisée, gaat voor een groot deel door bosgebieden. Het kanaal is er prachtig groen. Het jaagpad is nu fietspad, we zien dan ook regelmatig wielrenners maar ook fietsers met kampeer spullen langs komen
Bond houd alles goed in de gaten

Soms komt het tot een praatje zoals met de Egyptische Duitser Mohamed Asalah

ligplaats Welferding met muurschilderingen.

Aan de spoorbrug Welferding hangt een metalen reiger, even verderop zien we een tien tal spitsen langs de kant liggen in verschillende stadia van ontbinding.

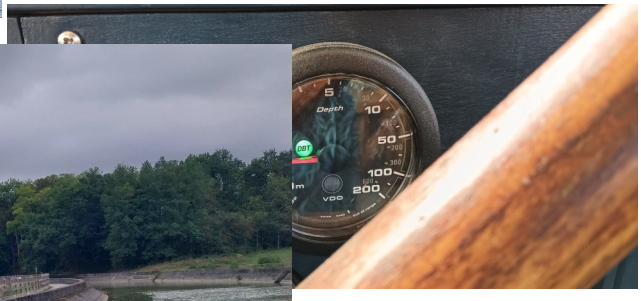

Deze spits zag er nog heel aardig uit.

Na de sluis Sarreguemines ligt een circa 30 m model passagiersschip aan de kant
Dit gebouw is het Casino des Faïenceries, ook wel het Casino de Sarreguemines genoemd, in Sarreguemines. Het is een historisch pand langs de rivier de Sarre. Paul de Geiger, de

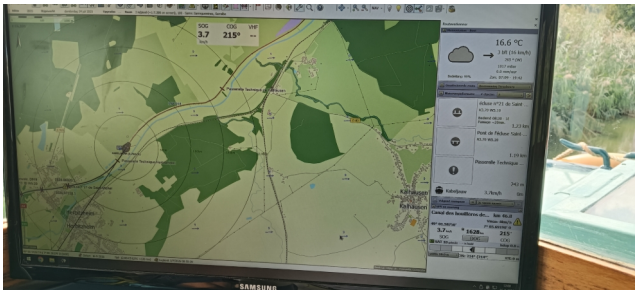

toenmalige directeur van de plaatselijke aardewerkfabriek, liet het in 1878 bouwen als ontmoetingsplek voor zijn werknemers. De gevel is versierd met kleurrijke tegeltjes en keramieken panelen.

De waterdiepte is niet in alle panden gelijk. Het varieert van 1 meter onder het schip tot bij

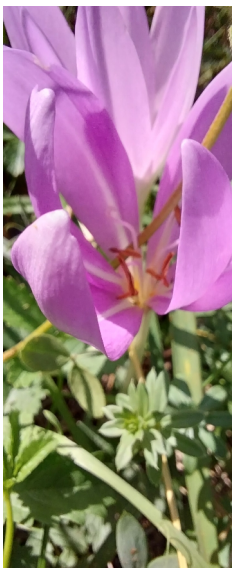
enkele tientallen centimeters.
Voor meer water hebben we veel regen nodig, het is nu nog steeds droog en zonnig weer.

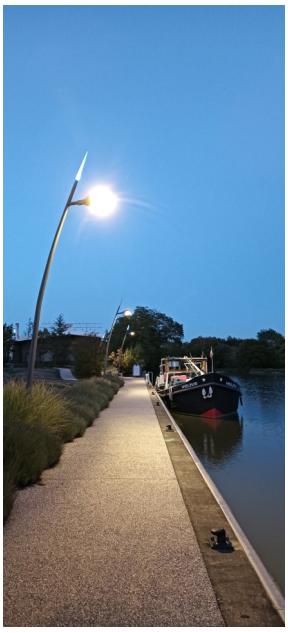
Casemate La ligne Maginot

Het oorspronkelijke doel van deze fortificaties was om Frans grondgebied te beschermen tegen een verrassingsaanval, zodat het leger tijd zou krijgen om zijn mobilisatie te voltooien . Hoewel ze werden gebruikt tijdens de gevechten van mei-juni 1940 , konden deze fortificaties de Franse nederlaag niet voorkomen *Bron Wikipedia*

Een enkele keer is het bos onderbroken en krijgen we uitzicht over de Saar valei. Het Saar kanaal ligt hier 6 tot 8 meter boven de rivier die beneden in het landschap verdwenen is.

Het kanaal is vaak 25 meter breed maar soms blijft er maar 9 meter over

De elektronische kaart geeft informatie over route, ligplaatsen, stremmingen en het weer.

We vinden een voor ons nieuwe bloem, de plant heet Herfsttijloos.

De Nederlandse naam slaat op het nog geen bladeren hebben bij de bloei.

De plant is giftig, ook voor dieren en mag dan ook niet door dieren gegeten worden.

Het is een bolgewas waarvan de bloem lijkt op die van een krokus.

De plant bloeit in de herfst, maar de bladeren en vruchten komen pas in het voorjaar tevoorschijn.

Sarralbe heeft de bruggen en de binnenstad fleurig versiert.

De keizerboom of Anna Paulownaboom, wat te zien is aan de grote hartvormige bladeren en de opvallende knoppen of zaaddozen aan de takken

Donderdag, 17 september Écluse 16 d' Altwiller (F)

We naderen het einde van het Canal de la Sarre, na deze sluis nog 15 te gaan.

Een aquaduct laat de weg en de rivier onder het kanaal door gaan.

Het aquaduct is eigenlijk niet meer dan een stalen brug, een soort bak, waar water in staat.

IJsvogeltjes kun je niet genoeg zien. Twee paartjes spelen tikkertje boven het kanaal. Blauwe schichten schieten heen en weer over het water. In de lucht halen ze acrobatische toeren uit om op het juiste takje te landen.

Vrijdag, 18 september varen we van Écluse 16 d' Altwiller naar Écluse 2,de Belle Forêts. Het is mooi weer als we de 15 sluizen passeren. Hier en daar zien we nog een verdwaalde spits, in gebruik als woonschip. Aan de grijze waterlijn is te zien dat deze spits aan de grond zit. Ze ligt een beetje droog.

Het volgende pand staat vol water, loopt zelfs over de deuren van de sluis.

Maandag 21 september
Dit kanaal is ooit aangelegd om kolen naar Saarbrücken en omgeving te brengen voor de productie van staal.
Ook het vervoer van staal ging toen veelal over water. Nu is het vooral de trein die voor het vervoer verantwoordelijk is.

Aan het einde van het Saar kanaal liggen een aantal meren, zoals Étang de Stock, Étang de Ruisseau,Cornée de Réchicourt en de Le Petit Étang.

Het knoopkruid (Centaurea jacea), is een bekende inheemse plant met paarsrode bloemen. Deze bloem heeft een werkster van de honingbij op bezoek.

De helderblauwe bloem is de wilde cichorei (Cichorium intybus) waarvan de wortel vroeger gebruikt werd om koffie extract van te malen. Lang gebruikte Nederland nog een schepje Buisman in de koffie.

De foto toont de karakteristieke, pluizige zaadpluizen met lange, gevederde vruchtsnavels van een bosrank (*Clematis vitalba*), een klimplant uit de familie ranonkel
Daarnaast de zwavelzwam (Laetiporus sulphureus)
Boven het jakobskruiskruid (Jacobaea vulgaris)
Onder het koninginnenkruid (Eupatorium cannabinum)

De Kabeljauw op het punt waar Canal de la Sarre aansluit op het Canal Marne au Rhine.

De peilschaal in het meer geeft aan dar er 2,1 meter waterdiepte is.
We kunnen aan de oevers zien dat er normaal minstens een meter water meer is dan nu in voorraad. Het water in het kanaal stinkt, door zuurstofgebrek zijn er veel vissen doodgegaan. Doordat het water te warm is geworden afgelopen zomer is een deel van het zuurstof uit het water verdwenen.
Oorzaak volgens de VNF :
Bewust verlaagd waterpeil: Om de schaarse watervoorraden in de regio te beschermen, heeft de VNF het waterpeil in het kanaal gecontroleerd verlaagd. Hierdoor is het totale volume water waarin de vissen zwemmen drastisch afgenomen.
Hoge watertemperaturen (Hittestress): Door aanhoudende hittegolven is het resterende, ondiepe water in het kanaal zeer snel opgewarmd. Warm water kan natuurkundig gezien aanzienlijk minder zuurstof vasthouden dan koud water.
Asphyxie (Verstikking): De combinatie van een zeer lage waterstand, te warm water en een normale tot hoge vispopulatie zorgt ervoor dat de aanwezige zuurstof razendsnel opraakt. Dit leidt tot massale verstikking onder vissoorten zoals karpers, snoeken en brasems.

Om 13:00 uur leggen we aan in het dorp Gondrexange, op het Canal Marne au Rhine of zoals onze Duitse waterkaart aangeeft Rhein Marne kanal.
We halen op de fiets de bus op, ongeveer 10 Km fietsen, en doen op de terugweg de wekelijkse boodschappen bij de Super U.

Dinsdag varen we door naar het gehucht Xouaxange dat ongeveer 6 kilometer in oostelijke richting ligt. Dat is richting Strasbourg. In Xouaxange willen we het schip een week achterlaten zodat Corrie kan pedicuren en om naar de tandarts te gaan.

Voor wie van getallen houd:
Zolang we de Kabeljauw hebben zijn we 632 sluizen gepasseerd, hebben we 5107 Km gevaren in 268 gevaren dagen. Daarbij hebben we 2573 Km gefietst.
Gedurende deze reis is 1380 Km gevaren en zijn we door middel van alle sluizen 269 meter gestegen.

Zo, het is deze keer een lang verhaal geworden. Groeten, en tot de volgende aflevering

De verslagen zijn ook te lezen via www.devliet.com, kies voor Kabeljauw - reisverslagen

Wat zal de toekomst brengen?
Dat leest u in deel 38 van het logboek.